

Sygn. akt III KK 409/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2013 r.

sprawy **G. F. D.**

skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 29 maja 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 13 października 2011 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

G. F. D. wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 13 października 2011 r., sygn. akt II Ks .../05, został skazany za czyny wyczerpujące znamiona art. 55 § 1 k.k.s. w zb. z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. w zw. art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 500 stawek dziennych po 30 zł każda (pkt I wyroku) oraz art. 300 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12

k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI wyroku). Na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. połączono orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego, Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 29 maja 2012 r., sygn. akt V Ka .../12, zmienił wyrok Sądu Rejonowego m.in. w ten sposób, że rozwiązał karę łączną (pkt I.1), przyjął, że czyn zarzucany w pkt I aktu oskarżenia wyczerpuje znamiona z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za ten czyn wymierzył oskarżonemu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 500 stawek dziennych po 30 zł każda stawka (pkt I.2); w ramach czynu z pkt VI aktu oskarżenia przyjął, że czyn ten wyczerpuje znamiona z art. 270 § 1 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I.3). Na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II).

Kasację pod tego orzeczenia wywiódł obrońca G. F. D. zarzucając mu rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na jego treść, tj. art. 5 k.p.k. w zb. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k. polegające na „naruszeniu prawa materialnego w zakresie przypisania oskarżonemu błędnej kwalifikacji prawnej czynu tj. art. 6 § 2 k.k.s. uznając za winnego oskarżonego popełnienia czynu opisanego w pkt I ppkt 2 ust. 2 zaskarżonego wyroku, który to przepis stanowi podstawę kwalifikacji prawnej wyroku” oraz „art. 438 pkt 2 k.p.k. polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę dowodów, polegającą na całkowitym zaakceptowaniu przez Sąd II instancji dowolnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, co w konsekwencji miało istotny wpływ na ustalenia faktyczne”.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w R. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym dlatego podlega oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutu nieprawidłowej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszej instancji, która miała polegać na braku

odniesienia się do zarzutów apelacji oraz zaakceptowaniu dowolnej oceny dowodów.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dokonana w kontekście tak sformułowanego zarzutu, prowadzi do zgoła odmiennych wniosków. Z dokumentu tego jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy w R. przeprowadził rzetelną kontrolę zaskarżonego orzeczenia. Wszechstronnie rozważył bowiem podniesione w apelacji oskarżonego zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych i przedawnienia karalności oraz jasno i precyzyjnie podał, dlaczego uznał je za częściowo zasadne. Skarżący powyższego nie dostrzega. W każdym razie nie wskazuje nawet, który z podniesionych w apelacji zarzutów nie został przez sąd odwoławczy rozpoznany oraz jakie dowody zostały wadliwie ocenione przez sąd pierwszej instancji, co następnie, z naruszeniem przepisów prawa procesowego, zaakceptował Sąd Okręgowy. Twierdzenie skarżącego o wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli odwoławczej jest więc nie tylko gołosłowne, ale też nieprawdziwe.

Bezzasadny jest także zarzut z punktu 1 kasacji. Skarżący kwestionując zasadność zakwalifikowania przypisanego skazanemu w punkcie I wyroku przestępstwa również jako czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. zdaje się nie do końca rozumieć, na czym polega ujęte w tym przepisie sformułowanie dotyczące podjęcia dwóch lub więcej zachowań „w krótkich odstępach czasu”. W związku z tym celowe wydaje się przywołanie kilku uwag natury ogólnej, odnoszących się do konstrukcji czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s.

Wskazać przede wszystkim należy, że warunkiem przyjęcia czynu ciągłego jest podjęcie dwóch lub więcej zachowań w krótkich odstępach czasu. Znaczenie dla rozumienia tego zwrotu ma również rzeczownik „odstęp”, który w ujęciu słownikowym oznacza tyle co odległość między dwoma zjawiskami, zdarzeniami, stała przerwa między kolejnymi etapami jakiegoś procesu lub między zdarzeniami, które się powtarzają (zob. *Słownik języka polskiego, PWN, t. 3, wersja elektroniczna, s.666*). Odstęp czasu to okres, jaki upływa między jednym a drugim zdarzeniem, przy czym w przypadku zjawisk składających się z większej ilości zdarzeń, istotny jest czas przedzielający kolejno po sobie następujące zdarzenia, nie zaś przedział czasowy dzielący pierwsze i ostatnie zdarzenie. Z punktu widzenia czynu ciągłego sformułowanie „ w krótkich odstępach czasu” odnosi się do okresu, jaki upływa między kolejno następującymi po sobie zachowaniami. Inaczej mówiąc „krótkie odstępy czasu” to odstępy między pierwszym a drugim

zachowaniem, drugim a trzecim itd. Artykuł 6 § 2 k.k.s. wymaga więzi czasowej między poszczególnymi, następującymi po sobie zachowaniami, składającymi się na czyn ciągły, nie zaś więzi zachodzącej między pierwszym a ostatnim zachowaniem wchodzącym w skład ciągu (por. *P. Kardas, Komentarz do art. 6 k.k.s., WKP 2012*).

W świetle powyższego stwierdzić należy, że krótki odstęp wynoszący 6 miesięcy – na przekroczenie, którego powołuje się skarżący – liczony jest pomiędzy poszczególnymi zachowaniami składającymi się na czyn ciągły skazanego, czyli okres od zakończenia określonego zachowania do rozpoczęcia kolejnego. Nie jest zaś tak, jak utrzymuje obrońca, że jest to odstęp od pierwszego zachowania do zachowania ostatniego, w ramach przypisanego czynu ciągłego.

Analiza poszczególnych zachowań i dzielących je odstępów czasowych przypisanych skazanemu wprost wskazuje, że zaakceptowane przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w omawianym zakresie było w pełni prawidłowe. Zachowania te następowały bowiem w okresach nie dłuższych niż sześciomiesięczne i miały miejsce w okresie od 12 grudnia 1996 r. do lutego 2001 r. Odmienne w tym względzie twierdzenia skarżącego uznać należy za nieudolną polemikę z prawidłowo przeprowadzoną prawnokarną oceną zachowania oskarżonego G. F. D. Dlatego i ten zarzut kasacji okazał się oczywiście bezzasadny.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k..